

Arrest

nr. 201 227 van 19 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7/A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 december 2015 heeft ingediend om de vordering tot schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bij arrest nr. 159 427 van 28 december 2015 verwierp de Raad de vordering tot schorsing gericht tegen de bestreden beslissing in een procedure waarbij in uiterst dringende noodzakelijkheid bij wijze van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling wordt gevorderd.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juli 2015 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 26 augustus 2015 stelde de ambtenaar-geneesheer een advies op.

Op 4 september 2015 nam de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

Deze beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.07.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[P., A.] (R.R.: [...]) nationaliteit: Albanië

geboren te [...] op 20.07.1887 adres: [...], 1 5380 NATOYE

in toepassing van artikel 187 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen;

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 187 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

We verwijzen naar het medisch verslag opgesteld door de arts-adviseur op m08.2G1S (zie gesloten bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeteld dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Op 28 december 2015 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) bij arrest met nr. 159 427 de vordering tot schorsing ingesteld bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissing van 4 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“4.1. Aandoeningen - medische toestand

De arts-adviseur beperkt zich enkel tot de bespreking van de epilepsie terwijl op het medisch attest meerdere aandoeningen staan vermeld.

Deze aandoeningen bijgevolg allemaal te worden onderzocht en besproken, quod non.

De arts-adviseur heeft zich enkel beperkt tot de bespreking van epilepsie.

Ook in de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de aandoeningen opgenomen in het medisch certificaat:

“Ook de aandoeningen en de behandelingen worden vermeld.

Zo lijdt verzoekende partij onder andere aan epilepsie en dit reeds sinds hij 9 a 10 jaar oud is. ”

Indien de vermeldingen in het medisch certificaat niet voldoende zouden zijn geweest om te bespreken, moet de arts-adviseur hieromtrent bijkomende informatie opvragen, minstens hieromtrent motiveren, gezien deze gegevens duidelijk van belang zijn voor zijn advies en gezien de ernst van de aangehaalde

aandoeningen. De arts-adviseur laat na dit te doen en laat bovendien na te motiveren waarom deze dit niet zal doen.

Verzoekende partij benadrukt dat wanneer kan worden vastgesteld dat de betrokkene lijdt aan een voldoende ernstige aandoening, er moet overgegaan worden tot een ernstig onderzoek ten gronde en een persoonlijk onderzoek van de betrokkene door de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft geoordeeld in een arrest nr. 74.073 van 27 januari 2012.

Indien men van oordeel was dat de informatie en het dossier diende te worden geactualiseerd of onvoldoende was, dan diende hieromtrent te worden verzocht doch niet zomaar ongegrond te worden verklaard, zeker gezien de ernst van de ziekte.

De ingeroepen aandoeningen vermeld in het medisch certificaat zijn ernstig genoeg, doch het onderzoek van de arts-adviseur is niet ernstig gevoerd.

In elk geval blijkt uit bovenstaande duidelijk dat de verwerende partij het eerste en enige middel heeft geschonden.

4.2. Bijkomende informatie

Verzoekende partij voegt aan huidig verzoekschrift bijkomende stukken 3,4, 5 en 6 toe.

Verzoekende partij wijst er andermaal op dat de behandeling en opvolging van zijn medische toestand absoluut noodzakelijk is in België, zoals hij ook al had aangekaart in diens aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Uit de bijkomende stukken die toegevoegd werden, blijkt dat inderdaad verdere opvolging en/of onderzoek, zelfs na de beslissing van 04.09.2015 die later werd betekend, ook effectief heeft plaatsgevonden.

Dit zal vanzelfsprekend niet zomaar gebeuren. Verzoekende partij verbleef steeds in een centrum en deze gespecialiseerde onderzoeken vinden ook maar enkel plaats indien de aandoening voldoende ernstig is en deze bijkomende kosten verantwoord.

Verwerende partij was hiervan op de hoogte, doch heeft nagelaten het resultaat van de onderzoeken af te wachten.

Het staat bijgevolg vast dat het middel ernstig en gegrond is.

In elk geval staat vast dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

De bestreden beslissing maakt een schending uit van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, die aan de verwerende partij oplegt om een beslissing te nemen, rekening houdende met alle elementen van de zaak en dat de verwerende partij in voorkomend geval, indien dit nodig is, moet overgaan tot de noodzakelijke onderzoeken op dat ze volledig zou zijn geïnformeerd over de situatie van de persoon en de gezondheidstoestand (C.E., n° 91.709 van 19 december 2000: LEJEUNE, L. en MATHY, F., " La jurisprudence du Conseil d'Etat au contentieux médical des étrangers", R.D.E., 2002, n°119, p. 395-396).

4.3. Corruptie en beschikbaarheid en toegankelijkheid

Verzoekende partij is van oordeel dat in casu een machtiging tot verblijf moet worden toegekend omdat de verzoekende partij een reëel risico loopt op schade voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen, gezien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van vorig verblijf.

4.3.1.

In de aanvraag werd gewezen op de beperkte toegang tot de gezondheidszorg mede omwille van de alom overheersende corruptie.

Op geen enkele wijze heeft de verwerende partij rekening gehouden met deze objectieve informatie en hierop heeft deze nagelaten te antwoorden.

Verwerende partij verwijst naar het theoretisch systeem dat er bestaande is, doch verzoekende partij verwijst naar objectieve informatie welke wijst op het feit dat dit theoretisch systeem juist in de praktijk niet aanwezig is gezien de corruptie die er heerst.

DVZ weerlegt dit argument van verzoekende partij niet, waardoor verzoekende partij vaststelt dat DVZ impliciet erkent dat corruptie, minstens informele betalingen, een gangbare praktijk is in Albanië.

In elk geval is verwerende partij in gebreke gebleven om de beslissing afdoende te motiveren.

4.3.2.

Daarnaast werd met hetzelfde schrijven gericht aan de verwerende partij verschillende objectieve documentatie overgemaakt die wijzen op de onvoldoende beschikbare en toegankelijke medische zorgen.

Het vermelden dat de zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België en dat dit geen rol mag spelen in de beoordeling van de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen, is geen antwoord op de argumenten die door verzoekende partij werd aangehaald in de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij verwees onder meer naar volgende passage waaruit blijkt dat

"The net result is that many people fail to get much needed medicine and medical care to treat their ailments. (...). The bulk of the populace live in the countryside, this puts an increased burden on the health system because there are not enough health stations to deal with these people, and this makes the medical system in Albania unequal in its care of the population." Healthcare in Albania, <http://europe-cities.com/destinations/albania/health/>, geraadpleegd op 26.07.2015

Vrije vertaling:

"Het net heeft tot gevolg dat vele mensen de echt nodige medicijnen en medische zorgen niet kunnen verkrijgen. (...)

Het grote gedeelte van de bevolking leeft op het platteland, dit veroorzaakt een last op het gezondheidsstelsel omdat er niet voldoende gezondheidsstations zijn om deze mensen te behandelen, en dit maakt het Albanese systeem ongelijkwaardig in zijn zorgen van de bevolking."

4.3.3.

Daarnaast heeft verzoekende partij ook uiteengezet dat hij slechts 5 euro uitkering voor mindervaliden per maand verkreeg (de uitleg van de arts-adviseur bevestigt dat ook de verklaring van verzoekende partij gezien hij steeds heeft gesteld een uitkering te ontvangen), terwijl zijn medicatie 30 euro kost.

De arts-adviseur vraagt bewijs, doch deze vraag om een schriftelijk bewijs te leveren is onredelijk, gezien verzoekende partij zich reeds in België bevindt.

Bovendien als zulk een bewijs noodzakelijk is voor de arts-adviseur om zijn advies aan te passen, kan hij minstens de verzoekende partij de mogelijkheid bieden om dit bewijs bij te brengen of om hem te horen waarom dit niet mogelijk is, quod non.

4.4. Geen juridisch advies

De arts-adviseur, die geen diploma heeft in de rechten, geeft een interpretatie van het artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 en haalt rechtspraak aan van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van Uw Raad met betrekking tot onder meer artikel 3 EVRM.

Dit valt duidelijk buiten de competentie en bevoegdheid van de arts-adviseur die krachtens artikel 9 ter §1, vierde lid de bevoegdheid heeft om te onderzoeken, te beoordelen wat het reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit of wat het risico is op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, alsook de mogelijkheden zijn van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokkene verblijft, om de vermelde ziekte in het medisch getuigschrift te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

Artikel 9ter §3, 4° van de wet van 15 december 1980 stelt eveneens dat de ambtenaar-geneesheer ook kan vaststellen dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden als een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter. §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

De beoordeling die in casu is gebeurd door de arts-adviseur in het advies van 26.08.2015 is een juridische interpretatie en beoordeling van het artikel 3 van het EVRM, waarbij rechtspraak wordt aangehaald van het Europees Hof van de Rechten van de Mens en van Uw raad, wat niet tot de bevoegdheid behoort van iemand van een deskundige met een diploma geneeskunde.

Een dergelijke beoordeling is een juridische beoordeling, namelijk een beoordeling, rekening houdende met de maatstaven die worden vastgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en Uw Raad, in het advies van de arts-adviseur.

Het advies van de arts-adviseur kan bezwaarlijk worden beschouwd als een medisch advies van de verwerende partij, maar is opgesteld als een juridisch advies, dat is opgesteld door een niet-deskundige, gezien de arts-adviseur geen jurist is en dus niet de bevoegdheid heeft om een dergelijk juridisch advies op te stellen.

Het staat aldus buiten kijf dat de bestreden beslissing met betrekking tot de medische verblijfsaanvraag allesbehalve beantwoordt aan een afdoende motivering, die het volgende inhoudt: "Iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die zowel in rechte als in feite aanvaardbaar en redelijk moeten zijn. De burger moet begrijpen waarom hij een bepaalde beslissing krijgt. Dit houdt in dat de motivering in de hem betekende beslissing zelf moet staan. De motiveringsplicht gaat echter verder dan de louter formele motivering en legt de nadruk op de kwaliteit van de motivering. Een goed gemotiveerde beslissing is een beslissing die de burger kan begrijpen. Het gebruik van standaardformules of te algemene formuleringen is bijgevolg ontoereikend." (zie <http://www.federaalombudsman.be/nl/inhoud/ombudsnormen>. geraadpleegd op 03.12.2015).

Bovendien verwijst de arts-adviseur naar het arrest van Uw Raad van 23.05.2012, nr. 81574, terwijl, zoals verwerende partij steeds aanhaalt in andere zaken of minstens moet weten, de arresten van de RW geen prejudiciële gevolgen kunnen hebben (waarom herneemt de verwerende partij dan zomaar het advies van de arts-adviseur), elke zaak op zich en met diens individuele karakteristieken moet worden beoordeeld (doch door de verwijzing de verwerende partij hier helemaal aan verzaakt), ondertussen verschillende arresten van de Raad van State zijn uitgesproken die stellen dat artikel 9ter ruimer is dan artikel 3 EVRM en dan de Kwalificatierichtlijn (arresten nr. 223.961 van 19 juni 2013, en nrs. 225.632, 225.633 en 225.635 van 28 november 2013), waardoor een verwijzing naar het arrest van de RW van daarvoor in het kader van artikel 9ter Vreemdelingenwet en de interpretatie met verwijzing naar de interpretatie van artikel 3 EVRM niet dienstig kan zijn;

Is de arts-adviseur hiervan op de hoogte? Dit doet er zelfs niet toe, deze is geen jurist en dient in een medisch verslag zulke verwijzingen niet op te nemen. Hij schendt daarmee zijn bevoegdheid.

Is de verwerende partij hiervan op de hoogte? Je of hij dient er minstens van op de hoogte te zijn en niettemin onderschrijft deze volledig het advies van de arts-adviseur, wat een stap te ver is.

Het eerste en enige middel is duidelijk ernstig en gegrond.

4.5. Conclusie

Op basis van bovenstaande argumenten, dient geoordeeld te worden dat het eerste en enige middel ernstig en gegrond is."

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een "afdoende" wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat haar motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen.

De bestreden beslissing vermeldt duidelijk de wettelijke grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde stelt verder dat de medische regularisatieaanvraag ongegrond is waarbij hij verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 26 augustus 2015 die van oordeel is dat uit het voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een aandoening die een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit omdat de noodzakelijke medische zorgen in het herkomstland beschikbaar en toegankelijk zijn. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Er blijkt niet dat de bestreden beslissing niet voldoet aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de ambtenaar-geneesheer niet alle door hem aangevoerde aandoeningen heeft onderzocht en besproken. Hij meent dat de gemachtigde om bijkomende of actuelere informatie had moeten vragen indien de vermeldingen in het medisch certificaat onvoldoende waren. Hij benadrukt dat de aandoening aan dewelke hij lijdt voldoende ernstig is. Hij verwijst naar nieuwe stukken die hij bij zijn verzoekschrift toevoegt waaruit blijkt dat hij nog steeds wordt opgevolgd en behandeld. Hij meent dat de gemachtigde het resultaat van deze onderzoeken had moeten afwachten. Hij wijst er verder op dat hij in

zijn aanvraag gewezen had op de corruptie en de beperkte toegankelijkheid tot de gezondheidszorg. Hij leest hier geen antwoord op in de bestreden beslissing. Hij meent dat de uiteenzetting van de ambtenaar-geneesheer wijst op een theoretisch systeem dat verschilt van de praktijk. Hij wijst er ook op dat hij objectieve documentatie had toegevoegd aan zijn aanvraag en citeert hier opnieuw uit. Hij herhaalt dat hij slechts 5 euro kreeg in Albanië als uitkering voor mindervaliden, terwijl zijn medicatie reeds 30 euro kost. Hij is van oordeel dat de vraag naar schriftelijk bewijs hiervan onredelijk is, minstens had hij de kans moeten krijgen deze in te dienen of gehoord worden. Ten slotte meent verzoeker dat de ambtenaar-geneesheer zijn taak heeft overschreden door een juridische beoordeling te maken en meent dat de ambtenaar-geneesheer ook niet naar rechtspraak van de Raad mocht verwijzen nu deze geen precedentswaarde heeft.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, nl. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De ambtenaar-geneesheer stelt in zijn medisch advies van 26 augustus 2015 dat verzoeker lijdt aan epilepsie en hiervoor neurologisch dient te worden opgevolgd. Hij duidt als noodzakelijke medicatie clonazepam en carbamazepine aan. Hij gaat verder de beschikbaarheid na en stelt vast dat een behandeling door een neuroloog beschikbaar is. Ook de nodige medicatie, met name clonazepam en carbamazepine zijn beschikbaar. Ten slotte gaat de ambtenaar-geneesheer ook de toegankelijkheid na. Hij stelt vast dat de medicatie die verzoeker nodig heeft in Albanië voor 85-95% wordt terugbetaald. Hij stelt ook vast dat er in Albanië financiële bijstand bestaat voor families die in Albanië leven en een laag inkomen of niet afdoende inkomsten hebben, evenals voor families met een gehandicapt of blind familielid. Eveneens stelt hij het bestaan vast van een invaliditeitspensioen voor mensen die geheel of gedeeltelijk invalide worden verklaard of hierdoor geheel of gedeeltelijk werkonbekwaam zijn. Op grond hiervan besluit de ambtenaar-geneesheer dat er *in casu* geen sprake is van een aandoening die een

risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker gezien de noodzakelijke zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Verzoeker stelt dat de ambtenaar-geneesheer zich beperkt tot de bespreking van epilepsie terwijl op het medisch attest meerdere aandoeningen staan vermeld naar dewelke hij ook verwees in zijn aanvraag. Hij stelt dat deze aandoeningen aldus niet werden onderzocht of besproken. Verzoeker laat na deze andere aandoeningen te benoemen of te omschrijven. Voor zover verzoeker de aandoeningen 'strabisme' en 'nystagmus' bedoelt, wijst de Raad er vooreerst op dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer duidelijk blijkt dat hij niet enkel verwijst naar het attest van 17 juli 2015 maar ook stelt dat uit dit attest blijkt dat verzoeker lijdt aan epilepsie en hiervoor medicatie dient in te nemen en best neurologisch wordt opgevolgd, onder andere ook omwille van strabisme en nystagmus. De Raad wijst erop dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij deze laatstgenoemde aandoeningen in overweging heeft genomen en gesteld heeft dat verzoeker voor zijn epilepsie neurologisch opgevolgd dient te worden onder andere ook omwille van strabisme en nystagmus. De ambtenaar-geneesheer besluit dan ook dat de neurologische behandeling te weerhouden. Hij gaat vervolgens de beschikbaarheid van de neurologische opvolging en de toegankelijkheid na in het land van herkomst. Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan op welke manier dit advies onvolledig is, of foutief of kennelijk onredelijk. Hij toont niet aan welke aandoeningen of behandelingen niet onderzocht of besproken werden. Uit de aanvraag of de bij de aanvraag gevoegde medische attesten blijkt niet dat voor strabisme of nystagmus medicatie of een andere behandeling, behalve neurologische opvolging, noodzakelijk is. Nergens uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij de vermeldingen in het medisch certificaat niet voldoende acht of niet actueel acht, zodat, mede gelet op de voorgaande vaststellingen dat verzoeker niet aantoonde welke aandoeningen of behandelingen niet onderzocht of besproken werden door de ambtenaar-geneesheer, verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer bijkomende informatie diende op te vragen of cruciale informatie over het hoofd heeft gezien. Verzoeker geeft ook niet aan welke bijkomende informatie hij had willen bijbrengen indien de ambtenaar-geneesheer erom had gevraagd.

Verzoeker meent nog dat een persoonlijk onderzoek door de ambtenaar-geneesheer noodzakelijk was. De Raad wijst op het bepaalde in artikel 9ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en op artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat luidt als volgt:

"Indien nodig vraagt de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid, artikel 9ter, § 1, tweede lid, van de wet, een bijkomend advies aan een deskundige in één van de hierna vermelde medische disciplines : [...]

§ 2. De lijst van de overeenkomstig artikel 9ter, § 5, eerste lid van de wet, benoemde deskundigen wordt door de gemachtigde van de minister aan de ambtenaren-geneesheren doorgegeven."

Door de bewoordingen "indien nodig" blijkt dat de ambtenaar-geneesheer enkel indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Van enige verplichting om de betrokkene aan een fysiek onderzoek te onderwerpen is dan ook geen sprake. *In casu* blijkt niet dat de ambtenaar-geneesheer een persoonlijk onderzoek nodig achtte. Het behoort dan ook tot de discretionaire bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij het nodig acht om verzoeker aan een bijkomend, fysiek, medisch onderzoek te onderwerpen. De Raad kan deze beoordeling niet overdoen maar deze enkel onwettig achten wanneer de beoordeling zou getuigen van een kennelijk onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. *In casu* toont verzoeker niet aan dat dit het geval zou zijn. Verzoeker beperkt zich tot algemene kritiek maar hij toont niet aan dat de ambtenaar-geneesheer door een medische beoordeling door te voeren op grond van de door verzoeker ingediende attesten zonder daarbij een fysiek onderzoek te doen, een kennelijk onredelijke of onjuiste medische beoordeling heeft gemaakt van de voorgelegde medische problematiek. Verzoeker toont door te verwijzen naar rechtspraak van de Raad niet aan zich in dezelfde feitelijke situatie te bevinden. Verzoeker maakt met zijn betoog niet concreet aannemelijk dat het oordeel dat het medische attest van 17 juli 2015 melding maakt van epilepsie die naast een medicamenteuze behandeling ook neurologische opvolging vereist onder andere ook omwille van strabisme en nystagmus kennelijk onredelijk is of tot stand is gekomen met miskennen van de beschikbare feitelijke gegevens.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat de ingeroepen aandoeningen vermeld in het medisch getuigschrift ernstig genoeg zijn, wijst de Raad erop dat noch de ambtenaar-geneesheer noch de gemachtigde meent dat de aandoeningen niet ernstig genoeg zijn of niet actueel zijn. De ambtenaar-geneesheer oordeelde enkel dat het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker omdat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Verzoeker toont niet aan dat de behandeling enkel op adequate wijze in België kan gebeuren. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op "bijkomende stukken 3,4, 5 en 6" benadrukt de Raad dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie

van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Waar verzoeker wijst op nieuwe stukken, kan de Raad enkel vaststellen dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing geen kennis kon hebben van deze stukken.

In zoverre verzoeker meent dat de verdere opvolging en/of het verdere onderzoek, waarnaar werd verwezen in zijn aanvraag en medische attesten, ook effectief heeft plaatsgevonden en dat dergelijke gespecialiseerde onderzoeken maar plaatsvinden indien de ziekte ernstig is en bijkomende kosten verantwoorden, toont hij niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de neergelegde documenten en de gekende informatie te besluiten dat het aangehaalde medische probleem niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zoals eerder gesteld betwist de arts-adviseur de ernst van de aandoening van verzoeker niet.

Verzoeker meent nog dat de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer de resultaten van het onderzoek hadden moeten afwachten alvorens een beslissing te nemen. De Raad wijst erop dat de gemachtigde de medische verblijfsaanvraag moet beoordelen aan de hand van de medische gegevens die op dat moment voorlagen. Uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat de bewijslast met betrekking tot de medische problematiek op de aanvrager rust. Het kwam aan verzoeker toe om alle nuttige en recente inlichtingen over te maken aangaande de ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst of in het land van verblijf. Het is aan verzoeker om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen om ervoor te zorgen dat hij zijn medische verblijfsaanvraag stoffeert met de nodige medische en andere elementen zodat de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer de aanvraag kunnen beoordelen. Indien verzoeker van oordeel was dat toekomstige aanvullende medische onderzoeken tot verdere diagnoses konden leiden die een ander licht werpen op de beoordeling van de medische problematiek, dan belette niets hem om met het indienen van de medische verblijfsaanvraag te wachten totdat een meer omvattend medisch dossier kon worden voorgelegd, dan wel om op grond van de eventuele verdere diagnoses een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen. Verzoeker, die zelf het tijdstip van het indienen van de aanvraag heeft bepaald, kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat de gemachtigde de resultaten van bijkomende onderzoeken had moeten afwachten. Hij toont niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoeker meent dat de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer geen rekening hebben gehouden met de objectieve informatie betreffende de beperkte toegang tot de gezondheidszorg omwille van de alom overheersende corruptie waar verzoeker in zijn aanvraag op wijst. Hij stelt dat zij hebben nagelaten hierover te motiveren. De Raad leest in de aanvraag van 27 juli 2015 dat verzoeker over de heersende situatie in Albanië betreffende de corruptie citeert uit documentatie van twee websites waaruit blijkt dat corruptie in de gezondheidssector in alle landen een zorg is maar een kritiek probleem is in ontwikkelings- en overgangseconomieën waar de overheidsinkomsten reeds schaars zijn, zoals in Albanië. Dat in het kader van de EU-toetreding van Albanië, Merkel zei dat het land een grote vooruitgang had gemaakt maar nog steeds vecht tegen corruptie en de georganiseerde misdaad en een betrouwbaar legaal systeem diende op te bouwen alsook dat Albanië nog steeds één van de armste landen in de wereld is.

De ambtenaar-geneesheer wees betreffende de toegankelijkheid van de medische zorgen erop dat er moet nagegaan worden of verzoeker toegang kan krijgen tot de nodige behandelingen. Hierbij moet onderzoek wordt gevoerd naar het systeem dat verzoeker in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen en dat er hierbij niet verzekerd moet worden dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Verder stelde de ambtenaar-geneesheer vast, zoals hierboven reeds aangegeven dat in Albanië de medicatie van verzoeker voor 85 tot 95% wordt terugbetaald, dat er financiële bijstand bestaat voor families met een laag of niet afdoende inkomen en voor families met een gehandicapt of blind familielid en dat er eveneens een invaliditeitspensioen bestaat voor mensen die geheel of gedeeltelijk invalide werden verklaard en hierdoor geheel of gedeeltelijk werkonbekwaam zijn. Verder wijst hij er nog op dat verzoeker wanneer hij met algemene bronnen een algemene situatie beschrijft, hij zijn specifieke beweringen moeten staven met andere bewijselementen.

Verzoeker toont niet aan dat deze motivering, en dan voornamelijk het motief dat wanneer algemene bronnen een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van verzoeker moeten worden gestaafd door andere bewijselementen, niet afdoende zou zijn of geen antwoord zou bieden op de door hem aangevoerde verwijzingen in zijn aanvraag naar de corruptie in Albanië. Immers blijkt uit zijn aanvraag enkel een beschrijving van een algemene situatie, met name dat Albanië lijdt onder corruptie, inclusief de gezondheidszorg. In zijn aanvraag haalt hij niet aan en toont hij ook niet aan dat hij in zijn geval geen toegang zou hebben tot de nodige zorgen omwille van corruptie. Ten overvloede wijst de

Raad erop dat verzoeker evenmin aantoont dat het motief waarbij gesteld wordt dat wanneer algemene bronnen een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van verzoeker moeten worden gestaafd door andere bewijselementen, kennelijk onredelijk is.

Verzoeker stelt dat hij in zijn aanvraag verwees naar verschillende objectieve documentatie, waarin wordt gewezen op de onvoldoende beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen. Hij meent dat het vermelden dat de zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België en dat dit geen rol mag spelen in de beoordeling van de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen geen antwoord vormt op de argumenten die hij aanhaalde in zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont hiermee aan het niet eens te zijn met het advies van de ambtenaar-geneesheer en beperkt zich verder tot het herhalen van een passage uit de in zijn aanvraag geciteerde informatie. Hij toont hier niet mee aan dat de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze hebben geoordeeld of dat het advies of de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is. De ambtenaar-geneesheer motiveerde zoals hierboven reeds aangehaald uitgebreid over de toegankelijkheid en wees erop dat verzoeker in Albanië op verschillende manieren hulp kon krijgen van de overheid. Bovendien wijst verzoeker enkel op algemene kritiek in deze documentatie en concretiseert hij deze niet. De verwijzingen van verzoeker naar een document "*Healthcare in Albania*" bevat enkel een beschrijving van een algemene situatie. Verzoeker betoogt verder in zijn aanvraag dat het gezondheidssysteem in Albanië vele gebreken vertoont en niet toegankelijk is voor eenieder, en dat de toegankelijkheid tot een adequate en effectieve medische behandeling die nodig is volledig is uitgesloten, maar toont niet aan dat de voor hem nodige medische zorgen en medicatie niet toegankelijk zouden zijn.

Verzoeker voert verder aan dat de zorgen niet toegankelijk zijn daar hij deze niet kan betalen omdat hij maar 5 EUR per maand kreeg en de kosten van de medicatie op zich al 30 EUR bedragen. De ambtenaar-geneesheer wees er op dat verzoeker hiervan geen bewijs voorlegt, alsook dat in Albanië de medicatie van de overheid voor 85 tot 95% wordt terugbetaald, dat er financiële bijstand bestaat voor families met een laag of niet afdoende inkomen als voor families met een gehandicapt of blind familielid en dat er eveneens een invaliditeitspensioen bestaat voor mensen die geheel of gedeeltelijk invalide werden verklaard en hierdoor geheel of gedeeltelijk werkonbekwaam zijn. De Raad leest in de door verzoeker geciteerde paragraaf niet dat de medicatie en medische zorgen niet beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in Albanië. Verzoeker toont door deze passage uit zijn aanvraag te herhalen niet aan dat het oordeel van de ambtenaar-geneesheer betreffende de toegankelijkheid, dat hij baseerde op informatie waarnaar hij verwijst in het advies, kennelijk onredelijk is of foutief. Voorts meent verzoeker dat de vraag naar schriftelijk bewijs dat hij slechts vijf euro ontving onredelijk is gezien hij zich reeds in België bevindt. De Raad stelt vast dat het vragen naar bewijzen van het krijgen van een uitkering van vijf euro in Albanië niet kennelijk onredelijk is. Het loutere feit dat verzoeker zich ondertussen in België bevindt, verhindert niet dat hij aan familie, vrienden, kennissen of de officiële instanties in Albanië een bewijs kan vragen van de uitkering die hij verkreeg in het verleden in Albanië. Verzoeker toont minstens niet aan dat dit niet mogelijk is. Uit het gehoor van 26 mei 2015 op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn asielaanvraag dat zich in het administratief dossier bevindt, stelde hij immers dat zijn ouders en broers en zussen nog in Albanië wonen. De Raad merkt nog op dat verzoeker ook nu bij zijn verzoekschrift geen bewijs voorlegt dat het bedrag van zijn medische kosten boven het bedrag van zijn uitkering in Albanië lag.

Verzoeker stelt ten slotte nog dat de ambtenaar-geneesheer geen diploma heeft in de rechten en daarom geen interpretatie kan geven aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet met verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Hij meent dat dit een juridische beoordeling is en buiten zijn competentie en bevoegdheid valt, gelet op artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat het advies bezwaarlijk als een medisch advies kan worden beschouwd, daar het is opgesteld als een juridisch advies dat is opgesteld door een niet-deskundige. Hij meent dat de motivering hierdoor niet afdoende is.

De Raad wijst op artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk bevoegd is om over te gaan tot een beoordeling van de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft. De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 26 augustus 2015 inderdaad verwijst naar rechtspraak van het EHRM, en dit in het kader van het onderzoek naar de toegankelijkheid van de verzoeker benodigde zorgen in zijn land van herkomst. Daargelaten de vraag of deze verwijzingen daadwerkelijk een eigen interpretatie van de daarin genoemde rechtspraak van het EHRM vormen, merkt de Raad op dat uit de overige vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer aangaande de toegankelijkheid van de benodigde zorgen in Albanië duidelijk blijkt dat de verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM overbodig is. Nergens in het advies -noch overigens in de bestreden beslissing- wordt uit de verwijzingen naar de rechtspraak van het EHRM enige gevolgtrekking afgeleid. Niet met betrekking tot de inhoudelijke beoordeling van de medische problematiek van verzoeker en ook niet met betrekking tot de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige zorgen. In tegendeel blijkt uit de overige vaststellingen van het advies van de ambtenaar-geneesheer dat het onderzoek naar de medische

problematiek en de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, wordt gevoerd op grond van een reeks concrete vaststellingen aangaande de aandoeningen van verzoeker - zoals deze blijken uit de door hem voorgelegde medische attesten - en de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de benodigde zorgen in Albanië. Deze concrete vaststellingen staan volledig los van de thans betwiste verwijzingen naar de rechtspraak van het EHRM inzake de bewijsplicht die volgens artikel 3 van het EVRM in eerste instantie op de zieke vreemdeling rust. Er valt dan ook niet in te zien welk belang verzoeker bij zijn kritiek heeft tegen dergelijke overbodige verwijzingen die de wettigheid van de bestreden beslissing hoe dan ook niet in het gedrang kunnen brengen. De kritiek aangaande de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM en de beweerde interpretatie van de rechtspraak van het EHRM kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ter verduidelijking wijst de Raad er nog op dat het motief dat stelt dat wanneer een algemene situatie wordt beschreven door bronnen, de verzoekende partij haar specifieke beweringen moet staven aan de hand van andere bewijselementen, kan gesteld worden dat de verwijzing naar rechtspraak van het EHRM wederom overbodig is. Het motief op zich is duidelijk en verzoeker toont niet aan dat het verwezen door de arts-adviseur dat hij, wanneer bronnen een algemene situatie beschrijven, hij andere bewijselementen dient voor te leggen die zijn beweringen staven, kennelijk onredelijk is of zijn bevoegdheid te buiten gaat.

Uit het medisch advies blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid is nagegaan van de nodige zorgen en de nodige medicatie. Hij besloot ook dat er geen ernstig risico is voor het leven of de fysieke integriteit omdat de medische zorgen in het herkomstland aanwezig zijn. Verzoeker toont niet aan dat de ambtenaar-geneesheer in zijn onderzoek artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft gelijkgesteld met een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer verwijst naar rechtspraak van de Raad om aan te tonen dat ook de Raad verwijst naar de rechtspraak van het EHRM, is overbodig en kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet in het gedrang brengen.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde of de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk te werk is gegaan door op basis van de neergelegde documenten en de gekende informatie te besluiten dat het aangehaalde medische probleem niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoeker toont ook niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

De Raad leest ten slotte geen afzonderlijk betoog over artikel 3 van het EVRM zodat wat de voorgehouden schending van dit artikel betreft, voldoende is te verwijzen naar wat hierboven over dit artikel werd gesteld.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES